

Al șaselea cuvânt de pe cruce - Victoria

Când a luat Isus oțetul, a zis: »S-a isprăvit!« Apoi Și-a plecat capul și Și-a dat duhul. (Ioan 19,30)

Iubiți frați, vreau să vă îndrept atenția asupra clarității deosebite a duhului, care caracteriza pe Mântuitorul nostru în ceasul morții. Deseori este așa, că durerile și gemetele tulbură duhul atunci când vine ceasul morții, așa că cel care moare nu mai este în stare să-și adune gândurile sau să le concentreze asupra unui lucru și să se exprime clar. Noi nu ne putem aștepta de la unul care moare să facă eforturi de memorie sau să contribuie la rezolvarea problemelor grele. Dar ultimele fapte ale Mântuitorului dovedesc un nivel înalt de înțelepciune și de știință, cu toate că a suferit chinurile cele mai mari ale biciuirii.

Cât de clar a exprimat El esențialul! Cât de clar s-a arătat în ochii Săi acel semn dumnezeesc, a cărui taină chiar îngerii ar fi dorit s-o înțeleagă! Lui Îi era clar, în timp ce cei înțelepți erau puși în încurcătură, iar cei ce priveau erau uimiți. Toate cele referitoare la trupul Său s-au împlinit. Să nu trecem cu vederea nici puterea duhovnicească și hotărârea de care El era cuprins când a legat trecutul întunecat cu prezentul luminos. Nu avem voie să uităm capacitatea spirituală deosebită, care consta în sintetizarea într-un singur gând a numeroaselor ceremonii și jertfe din timpul Vechiului Testament, înțelegerea împlinirii mulțimii afirmațiilor profetice, în cele din urmă să raporteze toate făgăduințele la Sine Însuși și apoi să spună despre toate acestea: »S-a isprăvit! S-au împlinit în Mine!«

Ce mobilitate spirituală L-a făcut apt pentru a cuprinde cu privirea toate secolele de profeție, să pătrundă spațiul imens al veșniciei legământului și să vadă mai dinainte slava veșnică? Și toate acestea în momentul în care cete de dușmani Îl batjocoreau și în timp ce cu mâinile și picioarele era prins pe cruce în cuie! Ce putere spirituală trebuie să fi posedat Salvatorul ca să străbată munții înalți ai luptei cu moartea, care se înălțau până la cer! În ce constituție spirituală trebuie să se fi aflat El în timpul crucificării, dacă I-a fost posibil să străbată cu privirea întreaga lucrare a inspirației!

S-ar putea ca noi să nu acordăm o importanță deosebită acestor remarci. Dar eu cred că valoarea lor constă în anumite consecințe care decurg din ele. Câteodată auzim spunându-se: »Cum a putut Hristos în timp așa de scurt să sufere dureri asemănătoare cu chinurile veșnice ale iadului?« Răspunsul nostru este: noi nu suntem în stare să judecăm de ce a fost în stare Fiul lui Dumnezeu să facă într-o fracțiune de secundă; cu mult mai puțin vom putea judeca ce a putut El să facă și să sufere în timpul zilelor Sale pe pământ și în agonia Sa.

Oamenii care au fost salvați de la înec confirmă deseori că duhul celui care se înneacă este deosebit de activ. Cineva, care a fost salvat în urma eforturilor uriașe ale salvatorilor, a spus că a văzut tot filmul vieții sale, în timp ce se scufunda, și că scurtul timp în apă i s-a părut ca douăzeci de ani. Chiar și relatarea fantezistă despre răpirea lui Mohamed nu este un exemplu rău. Profetul afirmă că un înger l-a răpit la Ierusalim, și pe drum spre Ierusalim a trecut prin toate cele șapte ceruri și a văzut minunile din ele. Toate acestea au avut loc într-un timp așa de scurt, că un vas cu apă, pe care îngerul l-a lovit din greșală în timpul zborului, a putut fi prins la întoarcerea din călătorie. Este posibil ca visul acestui epileptic, care se considera un profet al lui Dumnezeu, să fi durat numai câteva secunde.

Mintea omului muritor a fost așa fel creată, că el – dacă vrea Dumnezeu – poate, în anumite împrejurări, într-o clipă să cuprindă gândirea de secole. El poate într-o clipă să explice lucruri, pentru care noi avem nevoie de mulți ani de cercetare. De aceea noi credem că pentru Mântuitorul, care pe cruce a dispus de o deosebită agerime a minții, a fost cu totul posibil ca în două sau trei ore să suporte nu numai suferințele de secole, ci și măsura suferințelor condamnării veșnice. În orice caz, noi nu putem spune că a fost imposibil. Dacă dumnezeirea a luat chip omenesc, atunci acest chip uman este apt pentru toate suferințele. Așa cum odinioară picioarele lui Hristos au fost în stare să umble pe mare, tot așa trupul Lui era acum apt să se scufunde în apele adânci și să sufere dureri de neimaginat. Te rog să nu încerci să limitezi suferințele lui

Hristos prin înțelepciunea ta limitată, redusă, ci crede că Dumnezeu acordă suferințelor lui Hristos același rag, ca și suferințelor tuturor generațiilor. Agonia lui Hristos nu este un lucru mărunț. El a suportat atât de mult, cât ca Fiul al lui Dumnezeu devenit om putea să suporte. Nu a fost cruțat cu nimic.

Resul mesajului meu va face mult mai clar ceea ce vreau să spun. Să ascultăm textul și să încercăm să-l înțelegem. Să ne minunăm apoi de cele auzite, iar în al treilea rând, să spunem și altora!

Ascultăm textul și încercăm să-l înțelegem

Fiul lui Dumnezeu a devenit om. A trăit o viață curată, o viață de totală lepădare de Sine. În timpul vieții Sale a fost disprețuit și respins de oameni; a cunoscut îngrijirea și durerea. Dușmanii lui au fost în număr foarte mare, a avut puțini prieteni, iar aceștia și-au pierdut curajul. În cele din urmă a ajuns în mâinile celor care Îl urau. L-au prins, pe când se ruga. L-au dus înaintea unei curți de judecată spirituală și lumească. L-au îmbrăcat, ca să se distreze pe seama Lui; apoi L-au dezbrăcat, ca să-L facă de rușine. Cu batjocură L-au numit împărat, ca apoi să-L biciuiască pe stâlpul de tortură. Au recunoscut că este nevinovat, dar cu toate acestea judecătorul L-a dat în mâinile oamenilor, cu toate că trebuia să-L apere de prigonitorii Lui. L-au purtat pe străzile Ierusalimului, care deja omorâse pe proroci, și care acum era gata să verse și sângele Domnului tuturor prorocilor. L-au dus la locul răstignirii, fără milă a fost bătut în cuie pe lemn. Soarele ardea deasupra Lui. Febra rănilor făcea ca trupul Lui să fie cuprins de fiori. Dumnezeu L-a părăsit, L-a lăsat singur. »Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?« În aceste cuvinte este cuprinsă toată groaza lumii. În timp ce El atârna acolo într-o luptă pe moarte cu păcatul și satan, inima I se rupea, mădularele Lui nu-și mai puteau îndeplini funcțiunile lor. Cerul a renunțat la El, căci soarele s-a acoperit cu întuneric. Pământul nu L-a vrut, căci ucenicii Lui L-au părăsit și au fugit (compară Matei 26,56).

S-a uitat împrejur, dar nu exista nici-un ajutor. Oriunde se uita, nu era nimeni care să ia parte la povara și la durerile Lui. Singur a călcat teascul; nici măcar oamenii Lui nu erau cu El. Așa a mers El, pas cu pas, neobosit, fiind gata să golească complet paharul, care nu putea trece de la El, împlinindu-se voia Tatălui. În cele din urmă a strigat: »S-a isprăvit!«, și Și-a dat duhul. Ascultați, voi creștinilor, ascultați acest triumf, care și astăzi are aceiași proștețime și putere, așa cum a avut cu secole în urmă! Auziți-l din Sfânta Scriptură și de pe buzele Salvatorului, Duhul Sfânt să vă deschidă urechile, ca să-l auziți și să-l înțelegeți!

Ce a vrut să spună Mântuitorul prin cuvintele »S-a isprăvit!«? Mai întâi, că toate modelele, promisiunile și profețiile s-au împlinit pe deplin în El. Cine cunoaște textul grecesc al relatării noastre, constată că cuvântul »s-a isprăvit« se întâlnește de două ori aici. Deja în versetul 28 se găsește »După aceea, Isus, care știa că acum totul s-a sfârșit (n. t. același cuvânt ca pentru isprăvit), ca să se îplinească Scriptura, a zis „Mi-e sete!“« Iar în versetul 30 se spune: »S-a isprăvit!« Aceasta arată foarte clar, că Domnul nostru înțelegea împlinirea Scripturii. Când a strigat »S-a isprăvit!«, s-a împlinit în El toată Sfânta Scriptură, de la prima până la ultima carte – Legea, profeții și Scripturile. Nu a existat nici-o piatră prețioasă a promisiunilor, începând cu primul smaragd din pragul Edenului (Spurgeon se gândește probabil la Geneza 3,15) și până la ultimul safir din Maleahi, care să nu fie prins pe pieptarul adevăratului Mare Preot. Nu există nici-un model, nici-un tablou în vorbirea Bibliei, de la vițelul de aur și până la porumbel, de la isop și până la templul lui Solomon, care să nu se fi împlinit în El. Nu există nici-o prorocie, care a fost rostită pe malurile râului Chebar sau pe malurile Iordanului, nici-un vis al oamenilor înțelepți, avut în Babilon, Samaria sau Iudea, care să nu fie împlinit de Hristos în cel mai mic detaliu.

Nu este minunat, că o mulțime așa de mare de făgăduințe, profeții și modele, care în mod evident sunt foarte diverse, s-au împlinit într-o singură Persoană? Lasă pentru un moment pe Hristos de-o parte, dă Vechiul Testament unui învățat și spune-i: »Ia aceasta, este o problemă

pentru dumneavoastră. Așezați-vă și concepeți o personalitate ideală, care să împlinescă în sine tot ceea ce este prorocit aici. Nu uitați, trebuie să fie un proroc ca Moise și un luptător ca Iosua, ea trebuie să preia funcțiile lui Aaron și să aibă calitățile lui Melchisedec, ea trebuie să fie ca David și în același timp ca Solomon, Noe și Iona, Iuda și Iosif. Ea nu trebuie să fie numai mielul de jertfă, țapul de ispășire, porumbelul sau preotul, care jertfește, ea trebuie să fie în același timp altarul, cortul întâlnirii, scaunul harului și pâinea pentru punerea înaintea. « Iar pentru a pune pe înțelept mai mult în încercătură, să-i amintim de prorociile care aparent se contrazic reciproc, așa că pare imposibil să se poată împlini într-un om. Ca de exemplu aceasta: »Toți împărații se vor închina înaintea Lui, toate neamurile Îi vor sluji.« (Psalmul 72,11) și »Era așa de disprețuit, că îți întorceai fața de la El, și noi nu L-am băgat în seamă« (Isaia 53,3). Despre această personalitate trebuie să se spună: »Iată, fecioara va rămânea însărcinată și va naște un fiu« (Isaia 7,14). Ea trebuie să fie fără pată și fără greșeli, pe de altă parte să fie prezentată ca acela pe care Domnul pune toate păcatele noastre. Ea să fie singura demnă de slavă, un fiu al lui David și totodată o rădăcină care iese dintr-un pământ uscat (Isaia 53,2).

Îndrăznesc să afirm că dacă cei mai mari intelectuali ai tuturor timpurilor s-ar întruni ca să rezolve această problemă, ca să găsească o altă explicație veridică pentru toate semnele și făgăduințele, s-ar osteni în zadar. Îi văd înaintea mea, oameni învățați, cum stau și meditează asupra acestor hieroglifice. Unul die ei va propune o soluție, va explica două sau trei semne, dar apoi nu va merge mai departe, semnul următor nu se poate explica prin soluția propusă. Un alt învățat va propune o altă soluție, dar ea eșuează tocmai acolo unde este mai necesară; și așa se merge mai departe, încercare după încercare eșuează. Semnele minunate, pe care Moise le-a înțeles în pustie, rămân neexplicate, până când vine unul și spune: »Crucea lui Hristos și Fiul întâi născut al lui Dumnezeu care a devenit om – acesta este răspunsul!« De-odată totul devine clar, semnele se pot descifra, orice copil le înțelege. Preaslăvite Domn și Mântuitor! În Tine vedem împlinite toate lucrurile, despre care a vorbit Dumnezeu în vechime prin proroci. În Tine iau toate formă și viață, tot ceea ce Dumnezeu sugera prin mireazma jertfelor fumegânde. Onoare fie Numelui Tău! »S-a isprăvit!« - totul s-a realizat prin Tine.

Însă înțelesul acestor cuvine este mult mai mare! Nu numai semnele, prorociile și promisiunile au fost împlinite în Hristos, ci și toate jertfele legilor vechi de cult ale iudeilor își au explicația și sfârșitul lor în Hristos. Ele au fost împlinite – împlinite în El.

Imaginează-ți, sfinții se uitau din cer spre pământ, ca să vadă ce s-a petrecut pe el – Abel și prietenii lui, care au fost luați în slavă cu mult înainte de potop. Ei privesc cum Dumnezeu face să lumineze pe cer o stea după alta. O făgăduință după alta aruncă lumină strălucitoare în întunericul mare de pe pământ. Îl văd pe Avraam venind; cu uimire i-au cunoștință de felul cum Dumnezeu îi face cunoscut lui Avraam pe Hristos în persoana lui Isaac. Se miră, ca și îngerii, și doresc să înțeleagă taina. Începând din timpurile lui Noe, Avraam, Isaac și Iacov văd altare fumegânde – recunoașterea vinovăției omului -, iar duhurile dinaintea tronului spun: »Când vor înceta aceste jertfe? Când nu se va mai vărsa sânge?« Dar jertfele sângerânde se înmulțesc. Mereu sunt oameni prezenți, a căror misiune este să aducă jertfe. Aaron, marii preoți și leviții jertfesc în fiecare dimineață și în fiecare seară un miel; pe lângă aceasta sunt numeroase jertfe pentru diverse ocazii. Animalele gem, berbecii sângerează, porumbeii se zbat, și în timp ce toate acestea au loc, cei sfinți strigă: »O, Doamne, cât timp vor mai avea acestea loc? Când va înceta jertfirea ființelor?« An după an intră marele preot după perdeaua care desparte locul Preasfânt de locul sfânt și stropește cu sânge scaunul harului, chivotul. În anul care va veni va face la fel – și aceasta are loc an după an. David jertfește hecatombe, Solomon sacrifică zeci de mii. Ezechel varsă râuri de untdelemn, Iosia donează grăsimea miilor de animale, iar cei neprihăniți care au murit spun: »Niciodată nu vor înceta acestea? Nu se va termina odată cu jertfitul? Trebuie mereu să se aducă aminte de păcat? Nu va veni în curând ultimul mare preot? Neamul preoției lui Aaron nu își va înceta în curând lucrarea, căci sunt epuizați?« Încă nu, încă nu! Duhuri ale celor neprihăniți, chiar și după reîntoarcerea din captivitatea babiloniană va continua sacrificarea jertfelor.

Însă iată, El vine! Priviți așteptând! Nu obosiți! El vine și va încheia generația de preoți. El este acolo! El nu poartă un efod de in, nici clopoței răsunători la poalele hainei Sale, giuvaiere strălucitoare nu acoperă pieptul Lui, ci El stă acolo îmbrăcat în carnea și sângele omului. Crucea Sa este altarul Lui, trupul și sufletul Său sunt jertfa, El Însuși este preotul, și iată, El aduce sufletul Său înaintea Dumnezeului Său sub voalul întunericului de nepătruns, care Îl ascunde de privirea oamenilor. Ca să aducă propriul Său sânge, pășește în spatele voalului, face stropirea cu sânge și după aceea iese din întunericul de nepătruns, privește în jos spre pământul cuprins de uimire și spre cerul în așteptare și strigă: »S-a isprăvit! S-a isprăvit!« Ceea ce voi de mult timp doreați, s-a realizat și împlinit pentru totdeauna.

Fără îndoială, Mântuitorul dorea să spună prin aceste cuvinte că El a înfăptuit o ascultare desăvârșită. Pentru salvarea oamenilor era necesar să respecte Legea, căci nimeni nu poate vedea fața lui Dumnezeu, dacă nu este desăvârșit și neprihănit. Hristos a luat asupra Sa responsabilitatea împlinirii Legii, în locul poporului Său, și să îplinească fiecare cerință a ei, așa că Legea nu a fost lezată. În timpul primilor Săi ani pe pământ a împlinit Legea personal, fiind ascultător de tatăl și de mama Lui. În timpul anilor când a lucrat public a ascultat de Dumnezeu înaintea tuturor oamenilor, slujind și jertfindu-Se prin slujire. Dacă vrei să știi cum arată viața unui om care este în concordanță desăvârșită cu Legea lui Dumnezeu, atunci privește la Hristos.

Viața Sa nu avea nevoie să fie făcută desăvârșită, însă *ascultarea Sa* trebuia să fie făcută desăvârșită, până la moarte. Cine vrea să slujească lui Dumnezeu, trebuie să fie gata nu numai să folosească sufletul său și cât trăiește să depună toate eforturile în slujire, ci trebuie să-și dea viața, dacă onoarea lui Dumnezeu o cere. Loțiitorul nostru desăvârșit Și-a încheiat lucrarea prin moartea Sa; de aceea a declarat că a împlinit tot ce trebuia împlinit: »S-a isprăvit!« Da, Miel al Lui Dumnezeu demn de glorie, s-a isprăvit! Ai fost ispitit în toate privințele, ca și noi, și cu toate acestea nu ai păcătuit nici în cel mai mic lucru! S-a isprăvit, căci ultima săgeată din tolba de săgeți a lui satan a fost aruncată asupra Ta; ultima insinuare spre batjocura lui Dumnezeu, ultima ispită nimicioasă a venit asupra Ta; prințul lumii acesteia Te-a cercetat amănunțit din cap până în picioare, lăuntric și în exterior, dar nu a găsit nici-un punct slab la Tine. Ai trecut cu bine încercarea. Ai încheiat lucrarea pe care Ți-a dat-o Tatăl Tău s-o faci. Este așa fel încheiată, încât nici iadul nu poate să dovedească că există o greșală în Tine. Iar acum spui cu privire la ascultarea Ta desăvârșită: »S-a isprăvit!« Noi, poporul Tău, credem cu bucurie că așa este.

Frați și surori, aceasta este mult mai mult decât noi am fi putut spune dacă Adam nu ar fi păcătuit. Dacă noi ne-am afla astăzi în grădina Eden nu ne-am putea niciodată lăuda cu neprihănirea noastră, căci o creatură nu poate niciodată să fie pe deplin ascultătoare. Atât timp cât o creatură trăiește, ea trebuie să fie ascultătoare și cât timp noi avem o voință liberă suntem în pericol să lezăm obligațiile noastre referitoare la ascultare. Dacă Adam ar fi fost în Paradis din prima zi și până acum, el ar fi în pericol ca mâine să cadă. Dacă Adam, cununa creațiunii, ar fi fost lăsat în seama lui însuși, nu există nici-o garanție că el nu va fi detronat. Dar Hristos, Creatorul, care a isprăvit creația, a isprăvit și mântuirea. Dumnezeu nu poate cere mai mult. Legea a fost împlinită în cele mai mici detalii ale ei. Dreptatea, dacă o putem înțelege în tot conținutul ei, nu poate să-I mai solicite alte ore de ascultare din partea Lui. S-a terminat, s-a încheiat, ultimul fir a fost înnodat, haina este gata de sus până jos. Să ne bucurăm, căci Domnul nostru vrea să ne spună prin strigătul Lui de moarte că dreptatea desăvârșită, cu care El ne ocrotește și ne acoperă, s-a împlinit.

În continuare Domnul nostru vrea să ne spună că El a reușit să satisfacă dreptatea lui Dumnezeu. Vina a fost plătită până la ultimul bănuț. Unul, Cel care S-a jertfit pe cruce, a înfăptuit ispășirea și împăcarea odată pentru totdeauna. Acolo era paharul umplut cu băutura iadului! Salvatorul l-a băut complet, nu o înghițitură și apoi o pauză, ci l-a golit până nu a mai rămas nici-o picătură pentru poporul Său. Biciul îngrozitor cu cele zece curele ale Legii a lovit spatele Lui, nici-o lovitură nu a mai rămas pentru aceia, pentru care este valabilă moartea lui Isus. Artileria puternică a neprihănirii lui Dumnezeu a tras toată muniția asupra Lui; asupra copiilor lui Dumnezeu nu mai poate fi aruncat nici-un proiectil. Neprihănire, bagă-ți sabia în

teacă! Lege, bubuitul tău de tunet a amuțit! Pentru păcătoșii aleși nu mai este nici-o grijă, nici-o durere și nici-o luptă, căci Hristos a purtat toate acestea pentru iubii Săi. »S-a isprăvit!«

Fraților, în iad nu s-ar putea spune aceasta. Dacă am fi constrânși să înfăptuim neprihănirea lui Dumnezeu în iad, nu vom putea niciodată să spunem »S-a isprăvit!« Hristos a plătit vina, care nu se poate plăti cu chinurile veșnice. Sufletele pierdute ar suferi astăzi ca și în trecut, dar neprihănirea lui Dumnezeu nu ar fi satisfăcută, nu s-ar face suficient pentru împlinirea Legii Lui. Dacă ar trece veșnicii după veșnicii, ceea ce nu este posibil în timp, ultimul bănuț tot nu ar putea fi plătit, pedeapsa ar lovi mereu pe păcătoșii care nu au primit iertarea. Dar Hristos a înfăptuit ceea ce toate flăcările iadului în toată veșnicia nu vor putea face: El a împlinit Legea, a onorat-o suficient, iar acum strigă de pe cruce: »S-a isprăvit!«

Atunci când Isus a strigat »S-a isprăvit!«, El a nimicit total puterea lui satan, a păcatului și a morții. Pentru mântuirea sufletelor noastre El a luat asupra Sa lupta împotriva tuturor dușmanilor noștri. A lovit asupra păcatului. Groaznic, înfiorător! Păcatul, care părea să fie atotputernic, L-a dus la cruce. Dar în același timp Hristos a lovit păcatul pe cruce. Ambi atârnav pe *un lemn* – păcatul și Nimicitorul lui. Păcatul a omorât pe Hristos, dar în moartea Sa Hristos a nimicit păcatul.

Al doilea dușman s-a apropiat. El a atacat pe Hristos cu toate puterile care îi stăteau la dispoziție. El a chemat zecile de mii aflate în toate colțurile și marginile universului și le-a strigat: »Sculați-vă, luptați, altfel veți pieri! Aici este marele nostru Dușman, care vrea să-mi zdrobească capul. Porniți, vrem să-I lovim călcâiul!« Au aruncat săgețile lor îngrozitoare în inima Lui, au vărsat cazanul cu conținutul lui fierbinte peste El, I-au injectat otrava lor în vene, I-au lovit fața fără rușine, I-au strigat grozăviile lor diavolești. El sta singur acolo, Leul din seminția lui Iuda, hărțuit de toți câinii iadului. Luptătorul nostru nu S-a dat înapoi, S-a folosit de armele lui sfinte și a lovit în stânga și în dreapta cu puterea și cu ajutorul lui Dumnezeu. Puterea oștirilor dușmane s-a apropiat aruncând salvă după salvă asupra Lui. Nu era o furtună teatrală, ci bubuituri de tunet care puteau să cutremure porțile iadului. Eroul înainta pas cu pas, punând în încurcătură rândurile lor de atac și împrăștiind pe dușmani, rupându-le arcul și sabia, dând foc la carăle lor de luptă, în timp ce El a strigat »În Numele lui Dumnezeu vă voi nimici!« În cele din urmă a stat față în față cu satana, David luptând acum cu Goliat. Lupta nu a durat mult, întinericul din jurul luptătorilor era de nepătruns, dar El, ca Fiu al lui Dumnezeu și totodată Fiu al Mariei, a știut cum poate să lovească pe dușman. L-a lovit cu mânie dumnezeiască până i-a luat toate armele, i-a stins toate săgețile arzătoare și a zdrobit capul adversarului; El a strigat: »S-a isprăvit!« și a trimis dușmanul sângerând și urlând în iad. Ne putem imagina cum Salvatorul l-a urmărit și i-a strigat »Trădătorule!« Ca fulgerul l-a prins pe dușmanul Său, prinzându-l cu ambele mâini l-a legat cu lanțuri grele. Îngerii au adus carul regal din înălțimea cerească și au legat pe cel prins înapoia lui. Mânați caii în sus pe dealul veșnic! Voi duhuri desăvârșite, veniți în întâmpinarea lui Hristos! Cântați Biruitorului, care trage după Sine moartea și iadul, care duce robia roabă! »Porți, ridicați-vă capetele! Ridicați-vă, porți veșnice, ca să intre Împăratul Slavei!« (Psalmul 24,7). Dar, stați! Înainte ca să intre, permiteți-I să se elibereze de povara Sa. Iată! El ia pe dușman și îl aruncă prin noaptea neagră ca zmoala în adâncul iadului unde, cu mădularele zdrobite, rănit, lipsit de toată puterea și fără cunună, va zăcea urlând pentru totdeauna.

Așa a biruit Domnul nostru păcatul și pe satana, atunci când a strigat: »S-a isprăvit!« El nu a învins numai parțial moartea. Moartea se îndreaptă spre El, așa cum descrie un poet, aruncă săgeata ei înflăcărată asupra Mântuitorului, săgeata străpunge trupul Mântuitorului și se fixează în coloana vertebrală. Când moartea încearcă să scoată săgeata, aceasta își pierde vârful. Ce va face moartea acum? Ea este dezarmată. Prin aceasta Hristos eliberează câțiva prizonieri ai morții: »Multe trupuri ale sfinților care muriseră au înviat și au fost văzute de mulți« (compară Matei 27,52,53). După aceea Hristos se adresează morții: »Moarte, îți iau cheile; pentru un timp scurt tu va trebui să supraveghezi mormintele în care vor dormi sfinții mei, dar dă-Mi cheile.« Și iată! Astăzi Mântuitorul stă aici cu cheile morții prinse la brâu și așteaptă ora, pe care nimeni n-o știe, când va răsună trompeta îngerului, ca și trompeta de argint a anului jubiliar. Atunci se va striga:

»Eliberați pe prinșii Mei!« Mormintele se vor deschide, ca urmare a puterii morții lui Hristos, iar cei sfinți vor trăi iarăși în slavă și în veșnicie.

Să ascultăm și să ne minunăm!

Vrem să aflăm ce rezultate deosebite au cuvintele »S-a isprăvit!« Prin aceasta Hristos a ratificat legământul. Legământul a fost deja mai dinainte semnat și pecetluit, toate lucrurile au fost clarificate, însă atunci când Hristos a strigat »S-a isprăvit!« legământul a fost dublu garantat. După ce sângele din inima lui Hristos a stropit documentul dumnezeesc, acesta nu mai putea fi anulat; nici una din dispozițiile sale nu putea fi anulată și nici una din cerințele sale nu putea fi ștearsă. Tu știi ce este cuprins în acest legământ, în acest contract divin: Dumnezeu se obligă să pună la dispoziție pe Hristos în scopul mântuirii. Toți aceia pe care Hristos i-a câștigat prin munca sufletului Său vor primi o inimă nouă și un duh nou. Cine s-a curățit de păcate va avea parte prin Hristos de intrarea în viața veșnică.

Hristos, pe de altă parte, se obligă: »Tată, vreau să fac voia Ta, vreau să plătesc prețul răscumpărării până la ultimul bănuț, vreau să ascult de Tine în chip desăvârșit și să-Ți fac satisfacție.« Dacă partea a doua a contractului nu s-ar împlini niciodată, atunci nici partea întâia nu ar fi valabilă, dar Isus spune: »S-a isprăvit!« În felul acesta nu a mai rămas nimic de făcut din partea Lui, rămânând acum ca și celălalt partener de contract să-Și respecte făgăduințele. Este »Eu vreau« al lui Dumnezeu și »ei trebuie« al lui Dumnezeu. »Vă voi da o inimă nouă și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră, și vă voi da o inimă de carne. Voi pune Duhul Meu în voi și vă voi face să urmați poruncile Mele și să păziți și să împliniți legile Mele« (Ezechiel 36,26,27) »Vă voi stropi cu apă curată, și veți fi curățiți; vă voi curăți de toate necurățiile voastre și de toți idolii voștri« (Ezechiel 36,25). »Voi duce pe orbi pe un drum necunoscut de ei, îi voi povățui pe cărări neștiute de ei« (Isaia 42,16). În această zi a fost ratificat contractul legământului.

Atunci când Hristos a spus: »S-a isprăvit!«, Tatăl Său a fost onorat, iar dreptatea divină s-a desfășurat pe deplin. Tatăl a iubit totdeauna pe poporul Său. Să nu gândești că Hristos a murit ca să constrângă pe Dumnezeu să iubească. El ne-a iubit înainte de întemeierea lumii, dar cuvântul »S-a isprăvit!« a dat la o parte bariera care era pusă în calea Tatălui. Dumnezeu, fiind un Dumnezeu al dragostei, voia să binecuvinteze pe păcătoșii sărmani; acum El o putea face ca Dumnezeu al dreptății. Începând din această zi lui Dumnezeu îi place să primească pe păcătoși. Când Hristos a spus: »S-a isprăvit!« a fost El Însuși glorificat. Căci acum a primit cununa minunată. Acum Tatăl I-a dat onoarea pe care El n-o avusese mai înainte. Ca Dumnezeu El a fost deja onorat, dar ca Om a fost disprețuit și respins. Acum însă Hristos putea să șadă veșnic pe tronul Tatălui Său ca Dumnezeu și ca Om, încununat cu cinste și onoare. Acum și Duhul Sfânt ne stă la dispoziție. Acum Duhul, pe care Hristos L-a promis, avea o posibilitate deosebită să ajungă în inima oamenilor și să-Și facă acolo locuință, iar oamenii, de partea lor, aveau acces la locuințele lui Dumnezeu. În ziua aceea, în care Hristos a strigat »S-a isprăvit!«, s-au produs efecte uimitoare asupra cerului. Începând din această zi, zidul din pietre prețioase stătea bine consolidat, lumina porților de mărgăritar ale orașului a strălucit de șapte ori mai puternic decât lumina zilei. Înainte de acest eveniment, cei neprihăniți – ca să zicem așa – au fost mântuiți pe credit. Ei au fost luați în împărăția cerurilor a lui Dumnezeu, deoarece Dumnezeu a avut încredere în Fiul Său. Dacă Hristos nu Și-ar fi isprăvit lucrarea, atunci ei ar fi trebuit să părăsească sferile luminoase ale cerului și fiecare trebuia să poarte răspunderea pentru povara păcatelor sale. Dacă îmi este permis să dau frâu liber fanteziei mele, vreau să spun ce zguduitoară ar fi fost pentru cer, dacă Hristos nu Și-ar fi isprăvit lucrarea: pietrele zidului s-ar fi desprins; bastioanele, cu toate că erau masiv construite, s-ar fi prăbușit ca la cutremur. Dar Hristos spune: »S-a isprăvit!« Jurământ, legământ și sânge consolidează cetatea celor răscumparați, fac locuințele lor sigure, le pun în siguranță avuția lor veșnică și îi solicită să se așeze pe temelia de nezdruccinat.

Da, mult mai mult! Strigătul »S-a isprăvit!« are repercursiuni asupra grotelor și adâncimilor sumbre ale iadului. Satana, cu o furie neputincioasă, urlând, a zguduit lanțurile cu care era legat: »Tocmai Acela, pe care voiam să-L înving, m-a biruit. Am pierdut orice speranță! Niciodată un ales al lui Dumnezeu nu v-a mai ajunge în închisoare. Niciodată un răscumpărat prin sângele lui Hristos nu va mai locui cu mine.« Sufletele pierdute plâneau și se se văitau: »S-a isprăvit! Dacă Hristos Însuși, Loctiitorul, nu a scăpat până ce nu a gustat la maximum pedeapsa pusă asupra Lui, atunci nici noi nu vom deveni vreodată liberi.« Strigătul de victorie a fost pentru ei sunetul clopotului morții. Ei au strigat: »Vai de noi! Dreptatea, care nu a permis Mântuitorului să scape cu ușurință, nu ne va lăsa niciodată să devenim liberi. Cu El s-a încheiat totul, de aceea pentru noi nu va mai fi scăpare.«

În ziua aceea soarele a luminat pământul cu o lumină pe care acesta nu a văzut-o niciodată. Vârfurile dealurilor au strălucit în Soarele care se înălța. Cu toate că văile lui erau încă în amurg, cu toate că oamenii umblă înapoi și încolo fără nici-o țintă iar la amiază bâjbăiesc, ca și cum ar fi noapte, Soarele se înalță pe cer, ca niciodată să nu mai apună. În curând razele Lui vor străpunge ceața deasă și norii întunecoși. Orice ochi Îl va vedea și orice inimă se va bucura în lumina Lui. Cuvântul »S-a isprăvit!« a consolidat cerul, a zguduit iadul, a mângâiat pământul, a bucurat pe Tatăl, a proslăvit pe Fiul, a făgăduit Duhul și a asigurat tuturor aleșilor un legământ veșnic.

Să spunem aceasta și altora!

Voi cei care prin credință L-ați primit pe Hristos ca »totul în toate« al vostru, spuneți în fiecare zi că El a înfăptuit! Mergeți și spuneți aceluia care se chinuie, deoarece ei cred că pot să placă lui Dumnezeu prin efortul propriu de ascultare și de mortificare a trupului (traie ascetic). Iată acolo un om care este gata să se arunce pe patul său plin cu cuie. Oprește-te, prietene! De ce vrei să sângerezi? »S-a isprăvit!« Acolo este un fahir, care stă cu brațul întins până când cuiele cresc prin carne, și se chinuie cu posturi și rețineri. Încetează, încetează, tu, om dus în rătăcire, să te mai chinuiești! »S-a isprăvit!« Pe toată suprafața pământului sunt oameni care cred că prin chinuirea trupului și a sufletului pot să înlăture păcatul din lume. Grăbiți-vă spre ei, porunciți să înceteze această nebunie. Spuneți-le: »De ce faceți aceasta? S-a isprăvit!« Toate suferințele pe care le cere Dumnezeu, le-a purtat deja Hristos. Toate durerile trupului, pe care le cerea Legea, pentru satisfacerea ei, Hristos le-a luat deja demult asupra Lui. »S-a isprăvit!« Dumnezeu nu cere și nu primește nici-o altă jertfă, decât aceea adusă de Hristos pe cruce, odată pentru totdeauna.

Mergeți la concetățenii voștri, care se numesc protestanți, dar care de fapt sunt popiști; care sunt de părere că pot singuri să se facă plăcuți lui Dumnezeu, prin darurile și cu banii lor, prin rugăciunile și prin jurămintele lor, prin serviciile lor divine și prin meditațiile lor, prin botezul și confirmațiile lor. Spuneți-le: »Încetați, s-a isprăvit! Dumnezeu nu cere acestea de la voi. El a primit destul. De ce vreți să vă prindeți zdrențele voastre de minunata frânghie a dreptății lui Hristos? De ce vreți să puneți banul vostru fals alături de prețul prețios al răscumpărării, pe care Hristos l-a depus în visteria lui Dumnezeu? Încetați cu suferințele voastre, cu faptele voastre, cu practicile voastre, căci s-a isprăvit. Hristos a făcut deja totul!«

Acest singur cuvânt ajunge ca să ridice Vaticanul din balamalele sale. Toți papa și toți preoții sunt aruncați în aer, ca o stâncă sub care s-au pus tone de explozibil. Acest singur cuvânt este o lovitură de tunet împotriva oricărei neprihăniri omenești. Această sabie cu două tăișuri ajunge să distrugă faptele tale bune și înfățișările tale evlavioase.

»S-a isprăvit!« De ce vrei să îmbunătățești ceea ce este desăvârșit? De ce să completezi ceea ce este complet? Biblia s-a încheiat. Cine vrea să adauge ceva, numele aceluia va fi șters din cartea vieții; acela nu va avea acces în cetatea sfântă. Lucrarea de ispășire făcută de Hristos este încheiată. Cine vrea să mai adauge ceva, acela va avea o soartă crudă. După ce ați spus tuturor națiunilor și popoarelor acest cuvânt aducător de bucurie, spuneți-l și celor desnădăjduiți. Ei stau pe genunchi și strigă: »Dumnezeule, ce pot face, pentru a repara greșelile făcute?« Strigați-le: »S-a isprăvit!« Reabilitarea a avut deja loc. »Dumnezeule«, strigă ei, »ce pot face, ca Tu să mă

primești?» Spuneți-le: »S-a isprăvit!« Neprihănirea voastră este deja realizată. Nu mai aveți nimic de adăugat, după ce s-a săvârșit.

Mergeți la cei deznădăjduiți, care au renunțat la totul și muți așteaptă moartea și condamnarea: »Nu pot scăpa de păcat, nu pot scăpa de judecata de condamnare.« Spuneți-le: »Păcătoșule, drumul mântuirii a fost găsit odată pentru totdeauna.«

Și dacă veți întâlni creștini care sunt hărțuiți încoace și încolo de teamă și îndoială, spuneți-le: »S-a isprăvit!« Da, sunt sute și mii de oameni care au avut o pocăință reală și care totuși nu știu că s-a isprăvit. Nu știu că sunt în siguranță. Nu știu că s-a săvârșit. Dacă astăzi au credință, atunci se tem pentru ziua de mâine că nu vor avea credință. Ei nu știu că s-a isprăvit. Ei speră ca Dumnezeu să-i primească, dacă ei vor împlini anumite condiții, și uită că Dumnezeu i-a primit deja. Dumnezeu primește pe un păcătos, care abia de cinci luni a crezut în Hristos, tot așa ca pe unul care de optzeci de ani îl cunoaște și îl iubește. Primirea nu depinde de faptul că noi oamenii facem sau simțim ceva, ci depinde numai, și numai de lucrarea lui Hristos – și aceasta s-a isprăvit!

O, voi sârmanilor! Unii dintre voi iubesc pe Salvatorul, dar orbește. Voi credeți că trebuie mai întâi să fiți așa și așa, să ajungeți într-o anumită stare, ca să puteți fi siguri de mântuirea voastră. Chiar astăzi puteți avea această siguranță. Dacă credeți în Hristos, sunteți mântuiți. »Dar mă simt așa de nedesăvârșit.« Este așa, dar Dumnezeu nu se uită la nedesăvârșirea ta, El o acopere cu neprihănirea lui Hristos. El o vede, cei drept; dar numai cu scopul de a o înlătura, nu ca să te acuze pe tine de ea. »Da, dar eu nu sunt așa cum ar trebui să fiu.« Chiar dacă este așa, Dumnezeu nu se interesează de ceea ce tu poți face de la tine însuși, ci de ceea ce tu ești în Hristos.

Vino, vreau să stau lângă tine în timp ce trece furtuna; căci noi nu ne temem. O, cum trec fulgerele! Noi nu tremurăm de spaimă. Ce înfiorător este tunetul bubuiturilor! Nu ne neliniștim. De ce nu? Depinde de noi, ca să rămânem nevătămați? Nu, noi stăm la picioarele crucii, acelei cruci prețioase, care ca un paratrăsnet atrage spre sine fulgerele ucigașe și le anihilează. Noi suntem în siguranță. Dezlănțuie-te, Lege înfuriată! Trimite fulgerele tale îngrozitoare, neprihănire dornică de răzbunare! Noi privim liniștiți și relaxați dezlănțuirea elementelor naturii, căci noi suntem în siguranță sub cruce.

Vino cu mine. O masă împăratească este pregătită. Împăratul Însuși stă la masă. Îngerii servesc. Intră împreună cu mine. Ce sală festivă! Ocupăm loc. Mâncăm și bem – dar, avem voie? Neprihănirea noastră este ca o haină murdară, zdrențuită – cum să îndrăznim să intrăm aici? Nu ști tu, oare? Haina zdrențuită nu ne mai aparține. Ne-am despărțit de propria neprihănire și am scăpat de zdrențele noastre. Acum purtăm hainele regale ale Mântuitorului nostru. Din cap și până la picioare suntem îmbrăcați în alb, fără pată și fără greșală. Stăm în lumina deplină a soarelui – respingători și totodată plăcuți. Respingători în noi înșine, dar minunați în El. Condamnați din pricina lui Adam, dar primiți în Preaiubitul. Nu ne temem și nu ne rușinăm să fim împreună cu îngerii lui Dumnezeu și să vorbim direct cu Cel Proslăvit. Nu ne este teamă să vorbim cu Dumnezeu și să-L numim Prietenul nostru.

În sfârșit: păcătoșilor, nu știu unde sunteți, dar Dumnezeu vă poate găsi. Ați fost alcoolici, ați batjocorit pe Dumnezeu, ați furat, ați fost ticăloși, v-ați târât prin grajduri, v-ați tăvălit în mocirlă. Dacă astăzi îi detestezi păcatele, atunci crede și spune: »S-a isprăvit!« Permite-mi să te iau de mână. Vrem să ne sculăm împreună, tu și eu, și să spunem: »Doamne bun, aici sunt două suflete sărmane, goale și descoperite. Nu putem să ne acoperim goliciunea.« El ne va îmbrăca, căci s-a isprăvit. »Dar, Doamne, este haina suficient de lungă pentru păcătoși ca și noi, și destul de largă pentru călcători de lege, cum suntem noi?« »Da, s-a isprăvit!« »Dar, Doamne, trebuie să ne spălăm! Există o soluție care să îndepărteze petele negre, dezgustătoare?« »Da, fiți spălați în sângele Meu!« »Nu trebuie să aducem și lacrimile noastre?« »Nu, cu adevărat nu, s-a săvârșit; aceasta este suficient.« »Acum, Doamne, Tu ne-ai spălat și ne-ai îmbrăcat, dar dorim mult să fim lăuntric pe deplin curați, ca să nu mai păcătuim. Doamne, este posibil așa ceva?« »Da, spălați-vă cu apa care curge din rănilile Mele.« »Doamne, este apă suficientă ca să îndepărteze nu numai vina mea, ci și conștiința vinovăției?« »Da, s-a săvârșit!« - Isus Hristos este atât sfințirea ta, cât și mântuirea ta.

Copil al lui Dumnezeu, în acest moment poți avea parte de neprihănirea desăvârșită a lui Hristos. Te vei bucura din pricina aceasta, cu o bucurie pe care nu ai cunoscut-o înainte. Păcătosule, vrei tu să ai pe Hristos, sau nu? »Da, vreau, dar nu sunt demn.« Hristos nu acordă nici-o valoare demnității. Tot ceea ce El caută, este o inimă dispusă să facă aceasta. Așa S-a exprimat El cândva: »Cine vrea, să vină!« (compară Apocalipsa 22,17). Dacă El ți-a dat această stare de inimă, atunci tu poți crede în lucrarea săvârșită de Hristos. »Da«, spui tu, »dar El nu S-a referit la mine.« Ba da, căci El spune: »Cine însetează, să vină!« (Apocalipsa 22,17). Dorești tu după Hristos? Vrei să fi mântuit de El? »Celui ce îi este sete, să vină!; cine vrea, să ia apa vieții fără plată!« (Apocalipsa 22,17).

O, de aș putea să te constrâng să intri! Dumnezeule mare, tu faci pe păcătoși să voiască să se lase mântuiți. El vrea să se nimicească; numai dacă Tu îi schimbi voința, atunci va veni. Duhule veșnic, izvor de lumină, de viață, coboară și călăuzește pe străin acasă. »S-a isprăvit!« Păcătosule, Dumnezeu a făcut totul. »S-a isprăvit!« Păcătosule, nu-ți mai rămâne nimic de făcut. »S-a isprăvit!« Hristos nu mai trebuie să sângereze. »S-a isprăvit!« Tu nu mai trebuie să plângi. »S-a isprăvit!« Dumnezeu, Duhul Sfânt, nu trebuie să mai zăbovească pentru că tu ești nedemn; nici tu nu trebuie să mai ezitezi din pricina lipsei tale de ajutor propriu. »S-a isprăvit!« S-a luat de pe cale orice pricină de poticnire; poarta este deschisă, zăvoarele de fier au fost distruse, porțile de fier au fost sparte. »S-a isprăvit!« Vino și fii bine venit! Masa este pusă. Vițeeii îngrășați au fost tăiați. Boii au fost junghiați. Iată! Aici este mesagerul. Veniți de pe străzi și veniți de prin tufișuri! Vino, oricât ai fi de stricat! Chiar dacă te îngrozești de tine însuși, vino! Isus te roagă. Nu vrei să încerci să vii? Fie ca Duhul lui Dumnezeu să reia invitația și să strige tare multor inimi să vină, din pricina lui Isus! Amin.